

ת"פ 58114/06/13 - מדינת ישראל נגד דוד אלפסי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 58114-06-13 מדינת ישראל נ' אלפסי

בפני כב' השופטת רמה לאופר חסון, שופטת בכירה
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם דוד אלפסי

החלטה

כתב האישום נשוא התיק שבפני מייחס לנאשם ביצוע עבירות של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית.

במקביל להגשת כתב האישום, הוצאה תעודת חסיון, בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971 (להלן: פקודת הראיות).

מכוחה של תעודת חסיון זו נאסר גילוי:

"כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 11-0179-922 .

וזאת מהטעם:

"שגילוי מידע זה או מסירתו יש בהם כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב, באשר הם עלולים: לסכן שלומם של בני אדם ו/או לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה".

דו"ח המידע נשוא תעודת החסיון סומן על ידי א'.

קיימתי דיון, במעמד הצדדים, בבקשת הנאשם ובא כחו להסרת החסיון וזאת, בהתאם לסעיף 46 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1971.

בנוסף, שמעתי בעניין דו"ח המידע, דבריו של קצין המודיעין של תחנת זבולון ועשיתי כן בדלתיים סגורות.

כאמור, מבקש ב"כ הנאשם להורות על גילוי זהות המודיע אשר מסר המידע נשוא דו"ח הידיעה א'.

לטענתו, הצורך שבגילוי זהות המודיע, נדרש וחיוני להגנת הנאשם ולעשיית הצדק ועדיף מן העניין שלא לגלותו, שכן, לטענתו, הסם נתפס במקום שאינו בשליטת הנאשם ולטענתו נתגלו סתירות בדוחות השוטרים.

עוד טען, כי בדו"ח המידע צויין, כי הנאשם נוהג להשליך הסם מהחלון עת מגיעה משטרה לעריכת חיפוש, אך עברו הפלילי של הנאשם נקי ולא התנהלה כנגדו בעבר חקירה בעבירות סמים.

מכאן, לטענתו המידע אינו מהימן ולא היה בידי המשטרה חשד סביר המקנה סמכות לעריכת חיפוש ללא צו שיפוטי.

הסנגור העלה בעתירה ובדין השערות שונות לגבי זהות המודיע כשלטענתו, יתכן שהמודיע היה מבצע העבירה, או שותף לביצועה, כך שזהות המודיע הינה פרט חיוני להגנה.

ב"כ המאשימה מתנגד להסרת החיסיון וטוענת, כי אין במידע החסוי מידע המצדיק פגיעה באינטרס הציבורי ואין בהותרת החיסיון על כנו כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

כן הדגיש, כי בענייננו התקיים "חשד סביר" אשר הצדיק עריכת החיפוש בלא צו שיפוטי וחשד זה מתבסס על המידע המודיעיני שהתקבל טרם ובסמוך לעריכת החיפוש.

אשר להסרת חסיון וגילוי ראיה, ראה הדברים שנאמרו בע"פ 889/96 מאזריב מוחמד נ' מדינת ישראל, פד"י נא (1) 443 והיפים גם לענייננו:

"... בית משפט יורה על הסרתו של חסיון ועל גילוייה של ראיה אם אי גילוייה של הראיה יפגע בהגינותו של ההליך הפלילי ויכרסם בעשיית צדק לנאשם ולהיפך, בית המשפט לא יורה על הסרתו של חסיון ועל גילוייה של הראיה, אם אי גילוייה של הראיה לא יפגע בהגינותו של ההליך הפלילי ולא יכרסם בעשיית צדק לנאשם.

כן ראה בב"ש 838/84 ליבני ואח' מדינת ישראל, פד"י לח (3) 729:

כפי שראינו, ראייתו של החוק היא דו מימדית והיא מחייבת "כימות" "עשיית צדק" לעומת "כימות" העניין שבאי גילוי הראיה. "כימות" כזה אפשרי הוא, רק אם מעמידים את שני האינטרסים על מכנה

משותף אחד... השאלה המוצגת אינה מופשטת... השאלה הניצבת היא קונקרטי... הבמה עליה תיעשה ההכרעה היא משפט פלילי ספציפי התלוי ועומד שבו מובא לדין נאשם ספציפי. "עשיית צדק" בהקשר זה משמעותה ניהול הליך פלילי הוגן שיש בו כדי לחשוף את האמת ולא לגרום לעיוות דין לאותו נאשם ספציפי העומד לדין.

על כן, אם חומר החקירה, אשר לגביו חל החסיון, חיוני הוא להגנת הנאשם, כי אז בוודאי, הצדק דורש את גילוי ושיקול זה עדיף על פני כל שיקול בטחוני אפשרי...

אם הראיה החסויה מרכזית היא וחיונית ובעלת חשיבות מהותית לקביעת חפותו או אשמתו של הנאשם, מן הראוי הוא לגלותה... לעיתים הראיה אינה כה חיונית, אך היא עדיין בעלת משמעות מסויימת... במצב דברים זה יש לבחון את חשיבותה היחסית של אותה ראיה, תוך מתן משקל לראיה, בהתייחס לקשת האפשרויות שבין חשיבות אפסית לבין חיוניות מרובה. משנקבע משקל זה, יש להשוותו למשקלה הבטחוני של הראיה בחשיפתה.

אם הראשון עולה על השני, יש לצוות על גילוי". (ההדגשות שלי - ר.ל.).

כאמור, הוצג בפני דו"ח הידיעה א'.

כן הופיע בפני קצין המודיעין של תחנת זבולון ומסר פרטים לגבי זהות המודיע תוך שציין, כי המודיע אינו מעורב בשום אופן וצורה באירוע נשוא כתב האישום וכן כי אין כל קשר בין היכרותו את הנאשם לבין האירוע נשוא כתב האישום.

כן ציין פרטים לגבי מהימנות המודיע.

לא שוכנעתי, בנסיבות, כי אי היעדרות לבקשת הסנגוריה יפגע בהגינות ההליך הפלילי, בהגנת הנאשם ויכרסם בעשיית צדק לנאשם.

כן לא שוכנעתי, בנסיבות העניין, כי הצורך שבגילוי החומר החסוי עדיף מן הצורך שיש שלא לגלותו.

מנגד שוכנעתי, כי בהסרת החסיון כמבוקש, יש כדי לסכן שלומו ובטחונו של מוסר המידע ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.

בענייננו, אין לשכוח כי המידע הוביל לחיפוש, אשר הניב פרי - סמים.

הנאשם נקשר לכאורה לאותם סמים על פי עדויות של שוטרים, שאמורים להעיד בבית המשפט והוא נראה כשהוא זורק הסם, יוכל הסגור לחקור השוטרים בעת ניהול התיק העיקרי.

הסנגור התייחס בבקשתו להסרת החסיון, גם לחומר גלוי וטען, כי קיימים בו קשיים וסתירות.

טענות אלה מקומן להתברר במסגרת התיק העיקרי, כאשר יעלו העדים, יעידו וייחקרו.

באשר לטענה האחרת שהעלה הסנגור, בדבר אי חוקיות החיפוש;

יצוין, כי המידע המודיעיני התקבל בטרם נערך החיפוש וסמוך מאוד לפני עריכתו.

כפי שעולה לכאורה, עת הגיעו השוטרים למקום האירוע הבחינו הם בנאשם משליך הסם מחלון הדירה.

כמו כן, נתפס סם בדירתו של הנאשם.

סוף דבר אני סבורה, כי המידע המודיעיני מגבש לכאורה "יסוד סביר" לחשד וכן התנהגותו של הנאשם ובהתקיים "חשד סביר" קמה גם הסמכות לערוך החיפוש בלא צו שיפוטי כך שאין המדובר בענייננו בחיפוש בלתי חוקי.

ראה לעניין היסוד הסביר ראה דבריה של כב' הנשיאה בייניש ברע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל;

"סקירת ההוראות השונות הנוגעות לסמכות לערוך חיפוש על גופו של אדם ללא צו שיפוטי, מראה כי סמכות זו מותנית בקיומו של חשד סביר לכך שאותו אדם מחזיק בחפץ כלשהו שהחזקתו אסורה או שהוא מושא לחיפוש על ידי המשטרה. דרישת הסף הראייתית של חשד סביר עוברת, איפוא, כחוט השני בהוראות החקיקה השונות המקנות לשוטר סמכות לערוך חיפוש על גופו של אדם ללא צו שיפוטי....."

מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצה וחד משמעית. יישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש (ראו והשוו בג"ץ 465/75 דגני נ' שר המשטרה, פ"ד ל (1) 337, 349 - 353 (1975) (להלן: עניין דגני)....)

לפיכך, נצביע בבחינת למעלה מן הדרוש על מספר אמות מידה שעשויות בנסיבות המתאימות לגבש חשד סביר כלפי אדם מסוים, כנדרש בהתאם להוראות החוק שאזכרו לעיל, ולהצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי על גופו או בכליו של אותו אדם. בהקשר זה ניתן להצביע על נסיבות שרק בהצטרפן למכלול יקימו עילת חיפוש ועל נסיבות שבכל אחת מהן יש די כדי להקים חשד סביר. כך, בין היתר,

ניתן להצביע על התנהגותו המחשידה של האדם מושא החיפוש הפוטנציאלי, על מידע בדבר ביצוע עבירה במקום בו נמצא אותו אדם או בקרבתו, וזאת בצירוף השעה שבה הוא נמצא באותו מקום. כמו כן, חשד סביר ברמה המצדיקה עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי עשוי להתגבש כאשר המשטרה מקבלת מידע אודות תיאורו של אדם החשוד בביצוע עבירה מסויימת או בדבר האזור שבו עשוי להימצא החשוד. בנסיבות כאלה ייתכן כי המידע שהתקבל יקים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש באדם שמאפייניו החיצוניים או מקום הימצאו תואמים את המידע שהתקבל. אמות מידה אלה כמובן שאינן ממצות וניתן להניח שאמות מידה נוספות יוכרו בפסיקת בתי המשפט בבוא העת... (ההדגשה שלי - ר.ל.).

לפיכך ולאור כל האמור לעיל, נדחית טענת הסנגוריה בעניין אי חוקיות החיפוש, כמו גם הבקשה להסרת החסיון.

הנני קובעת התיק להקראה לתאריך **03.03.2014** שעה **11:30**

המזכירות תשלח העתק מהחלטתי זו לצדדים ותזמנם.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ד, 27 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.